

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **H. L. V.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnam,
toho času X,
sídlem X,
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,**

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2020, č. j. KRPU-113746-50/ČJ-2020-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2020, č. j. KRPU-113746-50/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2, za účelem správního vyhoštění, a to o 90 dnů ode dne uplynutí prvotního zajištění, které končí ke dni 6. 10. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodněné, neboť není dostatečně odůvodněna doba, po kterou má být trvání zajištění prodlouženo. Žalobce trval na tom, že žalovaný již v době vydání prvotního rozhodnutí o zajištění věděl, že žalobce nemá cestovní doklad a že bude nutné ověřit totožnost žalobce na příslušném zastupitelském úřadě a následně požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. Žalobce rovněž poukázal na to, že žalovaný věděl, že bude nutné zajistit eskortu a komunikovat s domovským státem žalobce. S ohledem na skutečnost, že nenastaly žádné nové skutečnosti, dovozoval žalobce, že doba, o kterou by bylo možné zajištění prodloužit, by měla být kratší než doba zajištění stanovená v prvotním rozhodnutí o zajištění. Situace žalobce se nezměnila a o všech náležitostech, které bude muset žalovaný vyřídit, již musel vědět dopředu. Žalovaný dle žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí nevysvětlil, zda v době původního zajištění nastaly prodlevy s poskytnutím potřebných údajů ze strany žalobce k ověření jeho totožnosti, nebo jsou zde jiné problémy, které zabránily ověření jeho totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Nebylo tedy dle žalobce v napadeném rozhodnutí jasné uvedeno, proč je nutné zajištění prodloužit o stejnou dobu, po jako trvalo prvotní zajištění.
3. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že doba komunikace s domovským státem se pohybuje kolem 60 – 75 kalendářních dnů. Je proto dle žalobce nepřezkoumatelné, proč žalovaný prodloužil dobu zajištění o 90 dnů a nezdůvodnil, proč se doba prodloužení zajištění nijak neliší od původní doby zajištění. V tomto směru žalobce odkázal s obsáhlou citací na blíže nespecifikovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2020.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

4. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí navazuje na původní rozhodnutí o zajištění a tvoří tak s ním jeden celek. Žalovaný zrekapituloval průběh předešlého správního řízení. Uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 11. 8. 2020. Z informací, které žalovaný získal v průběhu správního řízení, vyplývá, že žádost o zjištění totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu byla dne 6. 8. 2020 zaslána prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí a velvyslanectví na Ministerstvo veřejné bezpečnosti Vietnamské socialistické republiky. Do dne 24. 9. 2020 nepřišla žádná odpověď. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že úkony směřující k vyhoštění žalobce probíhají. Žalovaný poukázal na skutečnost, že v důsledku celosvětové pandemie onemocnění Covid-19 dochází ke značnému zpomalení celého procesu zajištění realizace správního vyhoštění. Přesto žalovaný trval na tom, že realizace vyhoštění je stále alespoň potenciálně možná. Tyto skutečnosti jsou dle žalovaného uvedeny i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a je tam logicky zdůvodněno, proč bylo nutné prodloužit zajištění. Žalovaný trval na tom, že v odůvodnění je konstatováno, že prodloužení zajištění je v daném případě nutné vzhledem ke složitosti přípravy realizace a s přihlédnutím k překážkám, které vyšly v době rozhodování o prodloužení zajištění najevo. Dle žalovaného je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přesně a podrobně zdůvodněno, zejména s poukazem na komplikace v souvislosti s pandemií onemocnění Covid-19, proč bylo nutné prodloužit zajištění o 90 dnů. Žalovaný připustil, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo zajištění žalobce prodlouženo na maximálně možnou dobu, ovšem současně zdůraznil, že i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v samotném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že žalobce bude zajištěn pouze na nezbytně nutnou dobu k zajištění jeho vyhoštění.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl zadržen orgány spolkové republiky Německo a následně předán do České republiky na základě readmisní dohody. Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020, č. j. KRPU-113746-23/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, byl žalobce zajištěn za účelem vyhoštění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, které nastalo dne 9. 7. 2020 v 10.30 hodin. Dne 25. 7. 2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce se stanovenou dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tří let. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 8. 2020. Doba prvotního zajištění by bez dalšího uplynula dne 6. 10. 2020. Dne 30. 9. 2020 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění o 90 dnů.
8. Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
9. K jediné žalobní námitce žalobce týkající se absence úvah žalovaného ohledně délky doby devadesáti dnů, o kterou bylo prodlouženo zajištění žalobce, soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).
10. Délkou trvání, o kterou bude zajištění žalobce prodlouženo, se zabýval žalovaný zejména na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Na tomto místě se žalovaný zabýval vymezením všech relevantních úkonů, které doposud nebyly učiněny a jsou nezbytné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k realizaci správního vyhoštění žalobce. Zejména šlo o úkony související s ověřením totožnosti žalobce, opatřením náhradního cestovního dokladu a se zajištěním vlastní realizace vyhoštění. Žalovaný následně konstatoval: „Dne 24. 9. 2020 obdržel správní orgán úřední záznam ŘSCP Praha pod č. j. CRP-24316-5/ČJ-2020-930310-T225 k průběhu plánované realizace správního vyhoštění. Z sdělení ŘSCP Praha vyplývá, že dne 6. 8. 2020 byla zaslána žádost o zjištění totožnosti účastníka řízení a následné jeho převzetí příslušným orgánů do Hanoje cestou českého Velvyslanectví v Hanoji. Odpověď do dnešního dne ŘSCP Praha nedostala, kdy zpomalení celého procesu jistě napomáhá i stále trvající celosvětová pandemie onemocnění Covid-19. Po ověření totožnosti a následném vystavení náhradního cestovního dokladu může ŘSCP přistoupit k zabezpečení dalších náležitostí vedoucích k realizaci správního vyhoštění cizince.“ Žalovaný dále v rozhodnutí konstatoval, že doba ověření totožnosti a vystavení nového cestovního dokladu se u třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Zajištění přepravních dokladů a eskorty se pak pohybuje minimálně kolem dvou měsíců. Žalovaný dále v rozhodnutí uvedl: „Správní orgán musí také přihlédnout k stále trvající celosvětové pandemii onemocnění Covid-19, která průběh celé realizace značně zpomaluje. Prodloužená doba trvání zajištění byla tedy stanovena s přihlédnutím k uvedeným skutečnostem, aby mohlo být dosaženo výkonu správního vyhoštění. Správní orgán konstatuje, že účastník řízení bude zajištěn pouze na dobu nezbytně nutnou, než budou zajištěny podmínky pro jeho vycestování.“ Dále žalovaný v závěru žalobou napadeného rozhodnutí zdůraznil, že „doba trvání zajištění byla rovněž stanovena s přihlédnutím na skutečnost právě probíhající pandemie onemocnění Covid a výrazné zpomalení vyřízení žádostí o readmisi s orgány Hanoje.“

11. Dle soudu je z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, že žalovaný se zabýval otázkou, zda je nutné a zejména o jakou dobu je nutné prodloužit dobu zajištění. Z odpovědi Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 9. 2020 na dotaz žalovaného na stav ověřování totožnosti žalobce je jednoznačně patrné, že proces navrácení žalobce do Vietnamu probíhá a prozatím nic nenasvědčuje tomu, že by vyhoštění nějaká okolnost absolutně bránila. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že běžně doba ověření totožnosti a vystavení náhradního dokladu totožnosti trvá 40 až 60 dnů, ovšem v daném případě k tomuto nedošlo v době dosavadního devadesátidenního zajištění žalobce. Důvod tohoto prodloužení spatřuje žalovaný jednoznačně v komplikacích způsobených celosvětovou pandemií nemoci Covid-19. Za situace, kdy následné zajištění přepravních dokladů trvá minimálně dva měsíce (tedy kolem 60 dnů) a k ověření totožnosti, která je předpokladem pro zahájení úkonů souvisejících se zajištěním přepravních dokladů ještě nedošlo, považuje soud dobu prodloužení zajištění o 90 dnů za zcela přiměřenou, a to i přihlédnutím ke skutečnosti, že i opatrování přepravních dokladů může být pandemií nemoci Covid-19 nepříznivě ovlivněno. Současně však soud souhlasí se závěrem žalovaného, že doposud nejsou dány žádné konkrétní indicie, ze kterých by vyplývalo, že realizace vyhoštění je vyloučená. Soud tedy shledal závěry žalovaného ohledně délky doby prodloužení zajištění žalobce za přezkoumatelné a délku prodloužení doby zajištění za přiměřenou současné situaci.
12. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. O odměně ustanoveného právního zástupce bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. listopadu 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)